

En ständig kamp. 2002 fick Ulrika en ny medicin, Remicade, som förändrade hennes liv. "När jag fick den behövde jag inte längre ta värktabletter dygnet runt", säger Ulrika, här på ett av sina många besök på Spenshults reumatikersjukhus. Personalen kollar hennes sänka – har hon en infektion i kroppen kan hon inte få Remicaden. "Reumatism är en opålitlig sjukdom. Den äter liksom upp dig, och du vet aldrig hur du kommer att må nästa dag", konstaterar Ulrika.

Läkaren ifrågasatte också hur hon skulle kunna **ta hand om ett barn** och konstaterade att vissa människor föds med otur, och att **Ulrika var en av dem.**

"De andra var så positiva och sånt smittar. De pushade mig så att jag äntligen flyttade hemifrån – kunde de bo själva så kunde väl jag – och jag fick en etta på Carl Kuylenstjernas väg."

Och sen kom Daniel in i Ulrikas liv. De fick kontakt på nätet, på Lunarstorm. Hon hade varit aktiv i ett och ett halvt år, han i en dryg månad. Båda ville träffa någon och efter fem dagars chattande bestämde de sig för att ses hemma hos Ulrika. Den kvällen ringde hennes familj hela tiden, om än med olika förövändningar.

"De var förstås oroliga för mig, men det var helt i onödan. Jag och Daniel kände direkt att

vi hade samma värderingar, samma intressen och samma drömmar. I min bild av framtiden har det alltid ingått man och barn, men jag hade länge tvekat på att det skulle bli verklighet för mig. Därför var det så skönt att träffa Daniel. För honom spelade det ingen roll att jag var blind; han såg inte problemet då och gör det inte nu. Det gör honom ganska unik, tror jag."

Tanken på barn fanns alltså där, men det var ett riskfyllt projekt. Reumatismen hade förstört brosket i Ulrikas höfter, och hennes kropp skulle inte orka bära eller föda ett barn. Hennes skelett var – och är – dessutom

skört av allt kortison hon har fått genom åren, och hon var beroende av tunga mediciner för att klara vardagen. Men 2005 opererade hon sin vänstra höft och pratade därefter med en läkare om planerna på barn.

Det var då hon fick till svar att om hon nödvändigtvis ville få utlopp för sitt omvårdnadsbehov var det bättre att skaffa hund. Läkaren ifrågasatte också hur hon skulle kunna ta hand om ett barn och konstaterade att vissa människor föds med otur, och att Ulrika var en av dem.

"Det samtalet var det värsta slaget jag fått

i mitt liv. Jag grät i en vecka och gick sedan in i en depression. Jag fick ångest, svimningsattacker, hjärtflimmer och sömnproblem. Jag kunde inte heller vara ensam. Det var hemskt, jag som aldrig haft några psykiska problem tidigare. Men efter ett år kände jag mig plötsligt starkare, och när jag dessutom opererat den andra höften bestämde vi oss för att försöka skaffa barn – trots att i princip alla avrådde oss: läkare, familjen... Redan efter tre månader började jag må illa, men fattade ingenting. Jag kunde aldrig föreställa mig att jag var med barn. På midsommarafton gjorde jag ett graviditetstest och när det var positivt blev jag omtumlad, rädd och otroligt lycklig."

När graviditetstestet var positivt blev jag omtumlad, rädd och otroligt lycklig.

ULRIKA ÖSTBERG